

Gã

Gã là một tay chúa nhìn trộm. Từ bên kia hàng rào hoa dạ lý, gã tròn xoe mắt chòng chọc nhìn ta đang chải tóc. Bị ta bắt quả tang, gã chỉ nheo hàng mi, nhếch ria mép dửng dưng như người vô tội, thật chẳng biết xấu hổ! Gã cũng giống như bao tên mày râu trong lớp ta mà thôi. Cứ thấy con gái là lăm lăm nhìn không chớp mắt. Coi chừng đấy, đừng có mà đại dột léng phéng qua đây, ta sẽ không nhin đâu, ta sẽ không dụ dàng đâu.

Đã bỏ đi rồi đấy à? Chả ưởng công ta liếc háy, má phồng lên, môi trề dài... dọa nạt. Được. Gã cũng biết điều hơn bọn con trai trong trường ta một chút. Gã còn đứng đó, ta làm sao lo chuyện gì khác được. Mấy lông cúc he hé nụ vàng này còn đang chờ ta chăm sóc tí ti để bà không mắng ta hư: cứ tối

ngày mộng mơ, thả hồn theo mây gió...

Giàn mướp của bà đã ra trái rồi. Thôi chết! một con ong đang đậu trên một trái mướp bé con, tròn trịa. Ta phải đuổi con ong đi, kéo nó chích trái mướp của bà đau tội nghiệp. Bụi hoa hồng của bà đang ra hoa

đẹp quá, ta thích cái màu hồng nhưng này thật, nhìn có vẻ kiêu xa, đài các gì đâu. Cỏ mọc trên luống cúc nhiều dễ sợ, ta phải nhổ cỏ mới được. Con dao xới đất đâu rồi nhỉ. Ta làm giúp bà vậy. Mai một cúc nở hoa to

đóa, bà lại khen cháu bà giỏi cho mà xem.

Ừa, cái gã... Ta nói gì mặc ta. Ai cho phép gã dài cổ ra nghe ngóng, nhìn ta ganh tỵ? Nhà bên ấy chẳng có cúc, chẳng có hồng, chẳng có giàn hoa mướp giống ta gì cả. Chắc tại gã làm biếng... hoặc có thể gã không có bà giống như ta nên mới ra nông nổi.

Cũng lại gặp gã.
Gã theo dõi ta
chăng?

Trời dịu mát thoảng hương dạ lý làm ta ngây ngất. Ấy vậy mà ta lại đâm trúng một cái... chân! Cả hai cùng nhảy nhồm! Ta chợt nhận ra gã thì gã cũng vừa chạy mất. Hừ, gã như một kẻ trộm chợt biến, chợt hiện. Chẳng biết gã trồng cây si ai mà mới giờ này đã xơ rờ ở đây. Trông gã đạo mạo thể mà cũng không tránh khỏi lãnh nhãng. Ta phải

làm gã khiếp vía lên mới
hả con giật mình lúc
này...

Cái gã khó
thương!

Chỉ một cái dấm
nhẹ mà gã đã biến mất
luôn mất ngày, làm ta
dáo dác ngóng trông.
Chả lẽ cái chân gã đau
lâu thế ư? Phải chi ta
đừng đạp trúng gã, phải
chi lúc đầu ta chịu làm
quen, đừng dọa nạt gã
thì đâu đến nỗi. Ta bỗng
thấy nhớ cái ánh mắt
nhìn trộm của gã, cái
khuôn mặt khi gã dài cổ
ra nghe lén ta lắm nhảm
nói một mình. Ta ghét gã
quá đi mất, ta sẽ không
còn cái cảm giác sung
sướng của kẻ chiến
thắng mỗi khi bắt gặp gã
trộm nhìn ta. Mảnh vườn

của bà hôm nay hình
như thiếu thiếu cái gì thì
phải. Ta đưa mắt nhìn
qua một lượt, đâu có
thiếu gì đâu, đủ cả mà:
cúc vàng, hoa hồng
nhung, giàn mướp lung
lẳng trái. Một con ong
đang đậu trên một trái
mướp bé con, tròn trịa.
Ồ hay! Sao ta cứ ngồi
thờ ra đó, mặc cho con
ong chích đau điếng trái
mướp của bà. Những
bông mướp vàng rơi
rụng lả tả như chia xẻ
vội nỗi tiếc nuối, trống
vắng trong ta. Ta biết
rồi, khung cảnh này,
không gian này, thời
gian này đang thiếu dáng
thập thò rình rập của gã,
ánh mắt nhìn trộm của
gã theo dõi dáng ta đi.
Ta nhớ gã thật rồi. Ta
buồn quá, buồn đến nỗi

muốn khóc luôn. Ôi! Cái
gã khó tính, kênh kiệu
hơn tất cả những tên con
traí ở lớp ta.

Gã đã làm ta khóc
đỏ cả mắt. Mắt ta đau
rồi, ta tức gã lắm. Gã
đừng tưởng ta nhớ gã rồi
làm phách, rồi nghĩ rằng
ta sẽ phải chiều gã mà
lắm. Ta sẽ không thềm
khóc nữa, không thềm
nhớ tới gã nữa, không
thềm nghĩ đến gã nữa.
Ta đi tìm bạn bè của ta
đây. Họ biết đem đến
cho ta những nụ cười
rạng rỡ. Họ không làm ta
khóc đỏ cả mắt bao giờ.
Họ cũng không hay giận
dỗi như gã đâu, gã hàng
xóm làm eo ạ.

'99

Mực Tím